

Εἴτε ἄραψ, εἴτε ἐδραῖος, εἴτε οἷοςδὴποτε, ὅλοι ἀδιακρίτως εὗρισκον παρ' αὐτῷ ἄρωγόν ἐγκάρδιον καὶ προστάτην καὶ ὑπερασπιστήν, καὶ πρὸς ὅλους ἀπένευμε τὸ ἀνῆκον καὶ τὸ δίκαιον, ἐμπνεόμενος ἀπὸ μόνην τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην· διὸ καὶ ἡ Αὐτοκρατορική Ὑθωμανικὴ Κυβέρνησις τῷ ἀπένευμε τὸ παράσημον τοῦ Ὑσμανιέ. Πόσον δὲ ὁ ἀλησμόνητος ἀνὴρ συνεκέντρου τὴν κοινὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν, διὰ τε τὴν ἐξαιρετικὴν προσωπικὴν του ἀξίαν καὶ τὴν εὐεργετικὴν δρᾶσιν του, μαρτυρεῖ τὸ ἐκδηλωθὲν πένθος ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀκούσματι τοῦ αἰφνιδίου θανάτου του, ἐπισυμβάντος τὴν 26 Ἰουνίου τοῦ 1906. Ὁλὴ ἡ πόλις περιστοίχισε τὸ φέρετρόν του δολοφύζουσα καὶ θρηνοῦσα, συναισθανομένη ὅποιον σπάνιον θησαυρόν ἔχανε διὰ παντός. Ἀλλὰ τὴν ἀπώλειάν του ἐθρήνησε καὶ θὰ θρηνηῇ ἐπὶ μακρὸν πρό πάντων ἡ Ἑλληνικὴ σπογγαλιεῖα, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ ἀκραιφνέστερος καὶ μεγαλείτερος προστάτης.

Τοιοῦτος ἐν σκιαγραφίᾳ ὑπῆρξεν ὁ ἀειμνήστος Ἐλευθέριος Δ. Φόρος, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποίου ἡ οἰκογένεια ἀπωφανίσθη φιλοστόργου συζύγου καὶ πατρός, τὸ ἐλληνικὸν ἐμπόριον ἐνὸς στιβαροῦ βραχίονος, καὶ ἡ Πατρίς ἐνὸς τῶν τιμιωτέρων τέκνων της, τὰ ὁποῖα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ ἔξω ἑλληνισμός.

Ἄλλ' ἐλπίζομεν — εἴμεθα ἀδιστακτικῶς βέβαιοι — ὅτι τὸ ὥραϊον καὶ ἐπιζήλον καὶ πολλαχῶς κοινωφελές ἔργον τοῦ Ἐλευθερίου Φόρου, τὸ ὅποιον ἐκκληροδότησε μαζὶ μὲ τὸ πολυτίμητον ὄνομά του πρὸς τὰ ἀγαπητά του τέκνα, δὲν θὰ σταματήσῃ, ἀλλὰ θὰ συνεχισθῇ καὶ θὰ ἀναδειχθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀξίων αὐτοῦ υἱῶν Δημητρίου καὶ Ἀνδρέου καὶ τοῦ γαμβροῦ του κ. Αὐγερινοῦ, οἵτινες θὰ τιμῇσωσι τὴν ἀφθιτον μνήμην του, ἀκολουθοῦντες τὴν εὐρεῖαν λεωφόρον τῆς ἐργασίας, τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, ἣν ἐκεῖνος μὲ τόσον σταθερὰ καὶ ἀκλόνητα βήματα ἐβάδιζε καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον.

Ο Ν Ε Ι Ρ Α

᾽Ω πικραμένα ὀλόμανρά μου ὀνειράτα
ποῦ σὺ χλωμὸ κρεββάτι τοῦ θανάτου
Σκλάβο τὸ λογισμό μου περιζώνετε
κι' ἀκίνητα κρατεῖτε τὰ φτερά του·

Μαῦρες πνοὲς ποῦ σὺ τὸ θολὸ τὸ βλέμμα σας
ἢ ἀχτίνα τοῦ ἡλίου χλωμὴ καὶ παγωμένη
ἀπλώνει ᾽ς ὀλοκίτρινα φυλλώματα
τῶν πόθων τὴν πνοὴ τὴν πεθαμμένη·

Μαῦρες σκιές, ὅπου μὲ χέρια σκέλεθρα
σκάφτετε κι' ἀγκαλιάζετε τὸ σῶμα
μέσ' ᾽ς τῆς ζωῆς τὰ ψεύτικα χαμόγελα
ὦ! πόση ἀπελπισία σκορπάτε ἀκόμα!

ΕΛΕΝΗ Σ. ΛΑΜΑΡΗ